

Arrest

nr. 290 309 van 15 juni 2023
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. MOSKOFIDIS
Eindgracht 1
3600 GENK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 15 april 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 maart 2022 tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 maart 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 mei 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. DENIES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. MOSKOFIDIS, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker verklaart de Afghaanse nationaliteit te hebben en te zijn geboren op X.

1.2. Verzoeker dient op 1 december 2020 een verzoek om internationale bescherming in.

1.3. Verzoeker wordt op 14 februari 2020 gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS).

1.4. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 16 maart 2022 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die de bestreden beslissing uitmaakt, luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U, S.A., verklaart over de Afghaanse nationaliteit te beschikken. U bent afkomstig uit Dawran. Dit is gelegen in het district Dasht-e-Archi, provincie Kunduz. U bent ongehuwd en heeft geen kinderen. U bent een Pashtun van etnie en bent een soenniet. Al van kindsbeen af ging u naar de madrassa. Die was gelegen nabij Daftarro. In 1397 (Gregoriaanse kalender maart 2018-maart 2019) werd deze madrassa gebombardeerd door het leger terwijl er een Dashtar Bandi-plechtigheid gaande was. Uzelf was toen niet aanwezig omdat uw vader ziek was en u hem naar de dokter diende te brengen. Uw vader besloot hierna dat u beter van madrassa kon veranderen en u ging naar een pas opgerichte madrassa in Dawran zelf. Hier heeft u ongeveer een jaar les gevolgd. In de eerste madrassa waar u les volgde, kwam taliban om de twee maanden langs om te spreken over jihad. Ook in de tweede madrassa gebeurde dit. Op een dag kwamen er talibanleden op motorfietsen en namen u mee naar een plaats nabij Daftarro. Daar werd u in een andere wagen gereden naar een onbekende plaats waar u acht tot negen dagen verbleef. Nadien werd u nog eens verplaatst naar een huis in het naburige district Chardara. Hier verbleef u in totaal dertig dagen. Tijdens die periode werd u door de taliban voorbereid om een zelfmoordaanslag uit te voeren. De taliban liet u kaarten van districten uit het hoofd leren en gaf lessen om explosieven van de ene persoon naar de andere te brengen. U diende verder gsm-nummers van personen uit het hoofd te leren en ze toonden u ook video's van zelfmoordaanslagen. Uw vader vroeg na een maand aan de lokale leider van de taliban in het dorp G.M. of u toch eens niet naar huis mocht komen, aangezien hij oud en ziek was en u wilde zien. G.M. stemde in en belde met de taliban van het centrum in Chardara. Er werd een akkoord gegeven en u werd begeleid naar het dorp. Daar moest u onder toezicht van G.M. blijven. Uw vader vroeg of het toch niet mogelijk was dat u even naar huis kon om uw moeder en broers en zussen te bezoeken. G.M. stemde wederom toe, maar zei dat hij garant had gestaan voor uw terugkeer en dat u uiterlijk binnen twee of drie dagen diende terug te komen. Eenmaal thuis biechtte u alles op aan uw vader. Hij besloot dat het niet veilig was voor u en stuurde u naar uw nonkel die woonachtig in Kunduz was. Uw vader besloot ook uw broer Y. mee te sturen omdat hij schrik had dat de taliban hem zou meenemen als zou blijken dat u niet meer thuis was. Samen met uw broer Y. vertrok u naar Kunduz, waar u ongeveer vier dagen in het huis van uw nonkel verbleef. Toen bleek dat u ontsnapt was, gaf G.M. uw vader een week de tijd om u terug te brengen. Hierna nam hij uw vader gevangen gedurende twintig dagen. Verschillende dorpelingen verzamelden en vroegen G.M. uw vader vrij te laten aangezien hij oud en zwak was, wat hij dan ook deed. Tijdens zijn gevangenschap liep uw vader corona op en hij overleed na zijn vrijlating. Nog tijdens uw verblijf in het huis van uw nonkel werd het centrum van de taliban in Chardara gebombardeerd. Hierbij kwamen twee talibanleden die nog aan u hadden lesgegeven om het leven. Dit alles vertelde G.M. aan uw vader, waarbij hij zei dat u beschuldigd werd van het doorgeven van informatie aan de autoriteiten betreffende de aanval. Er was niet genoeg geld om zowel u als uw broer het land uit te smokkelen en uw oom besloot dat u eerst diende te vertrekken. Uw broer bleef achter bij uw oom. De tiende of de elfde maand van 1398 (Gregoriaanse kalender december 2019-januari 2020) verliet u Afghanistan. U reisde via Iran, Turkije, Griekenland, Macedonië, Servië, Bosnië, Kroatië naar Slovenië. Hier werd u in een auto geplaatst naar een onbekende bestemming. Bij aankomst zei de smokkelaar dat u zich in België bevond. U bent in totaal negen maanden onderweg geweest. Na aankomst in België dient u een verzoek om internationale bescherming in op 1 december 2020. Ongeveer een week na uw vertrek uit Afghanistan leverde G.M. ook nog een brief die hij had gekregen van de taliban in Chardara af aan uw vader. Een maand hierna bezorgde hij ook nog een tweede brief. Dit deed hij om uw vader te laten zien hoe ernstig de zoektocht naar u was en om uw vader aan te manen u uit te leveren aan de taliban. Na uw aankomst in België regelde uw oom ook het vertrek van uw broer Y uit Afghanistan. Voor zover u weet, bevindt hij zich momenteel in Iran.

Ter staving van uw verzoek legt u uw taskara en twee dreigbrieven van de taliban neer, allen originelen.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofdte kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.

Hoewel u verklaart te kampen met psychische moeilijkheden en u hier een psycholoog geraadpleegd hebt, blijkt uit het persoonlijk onderhoud op het CGVS dat u in staat bent om gedetailleerde, gestructureerde en chronologische verklaringen af te leggen. Eveneens verliep het persoonlijk onderhoud in normale omstandigheden en maakt u geen melding van specifieke moeilijkheden. Uit het door u

neergelegde attest van uw gedragstherapeut de dato 7 februari 2022 blijkt dat u klachten van spanningshoofdpijn, piekergedrag en stress vertoonde.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient voorts te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt. Er kan geen geloof gehecht worden aan uw zogenaamde rekrutering door de taliban. Uw verklaringen omtrent de wijze waarop u gerekruteerd werd bevatten immers vaagheden en tegenstrijdigheden en stemmen bovendien niet overeen met de beschikbare informatie van het CGVS.

Hierbij zijn vooreerst uw verklaringen omtrent de wijze waarop de taliban jongens rekruteerde in uw regio zeer merkwaardig. U verklaart immers dat iedereen naar de madrassa diende te gaan en dat taliban hiervoor aanwezigheidslijsten opstelde om zo te controleren of iedereen naar madrassa ging (zie CGVS, p.22). Eenmaal in de madrassa zouden jongens haast uit het niets opgeroepen worden om de taliban te vervoegen. De taliban zou dan met een imam op bezoek komen en jongens uitnodigen om deel te nemen aan de jihad (zie CGVS p.20). De taliban kwam om de twee maanden langs, vermeldt u, en sprak dan over dingen. Maar u had geen enkel vermoeden dat ze ook mensen meenamen. De dag dat ze u rekruteerden, namen ze u gewoonweg mee naar een centrum zonder iets te zeggen (zie CGVS p.21 en 23). U verklaart hierbij dat ze enkel zeiden dat u diende mee te gaan, waaraan u zonder meer gehoor gaf (zie CGVS, p.23). Volgens uw verklaringen zou er in uw dorp dus sprake geweest zijn van gedwongen rekrutering. Deze verklaringen zijn echter in strijd met informatie waarover het CGVS beschikt. Uit deze informatie, waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt immers dat het conflict in Afghanistan intensiever is geworden sinds het vertrek van de International Security Assistance force (ISAF) in 2014 (zie "landeninformatie", document 1, p.7 en document 2, p.7-9). Hierdoor nam het onveiligheidsgevoel onder Afghaanse burgers toe en het vertrouwen in de Afghaanse overheid af waardoor meer Afghanen zich spontaan aansloten bij de taliban (zie "landeninformatie", document 1, p.8). Deze vaststelling is zeker van kracht in districten met een grote Pashtun aanwezigheid, zoals in uw district Dasht-e-Archi het geval is. Bovendien verdwenen door het vertrek van de internationale troepen verscheidene jobs in Afghanistan. Aangezien de taliban hun strijders een loon uitbetaalde, werd het nog aantrekkelijker voor Afghanen om zich bij de taliban te vervoegen (zie "landeninformatie", document 1, p.12, 14). Gezien het ruime aanbod van vrijwillige strijders moest de taliban minder Afghanen dwingen om hen te vervoegen. Er is dus geen sprake van systematische gedwongen rekrutering zoals u verklaart (zie "landeninformatie", document 1, p.19). Gedwongen rekrutering gebeurt slechts per uitzondering en hierbij focust de taliban zich op specifieke profielen die een meerwaarde voor hun strijd kunnen vormen zoals mensen met een militaire achtergrond of specifieke vaardigheden (zie "landeninformatie", document 1, p.8, 9, 12, 14). Nergens blijkt dat uw profiel van die aard is dat de taliban een bijzondere interesse zou hebben om u te rekruteren. U bent namelijk ongeletterd en u heeft geen enkele militaire ervaring of specifieke vaardigheden die een meerwaarde kunnen vormen voor de taliban. U werd geconfronteerd met de bovenstaande vaststelling dat de taliban voldoende strijders had in uw regio en zich zelden moeten beroepen op dwang. U werd vervolgens gevraagd waarom dit in uw situatie anders was (zie CGVS p.29). Hierbij kwam u niet verder dan de stelling dat de taliban een tekort aan mensen had en mensen naar andere plaatsen diende te sturen. U haalt ook geen specifieke reden aan waarom taliban juist u zou willen rekruteren (zie CGVS p.29). Verder geeft u aan dat u geen weet heeft van andere dorpelingen die gedwongen gerekruteerd werden door taliban of er vrijwillig zijn bij gegaan (zie CGVS, p.20).

Verder beweert u specifiek gerekruteerd te zijn voor het plegen van een zelfmoordaanslag. Uit onderstaande quote uit bijgevoegd rapport blijkt dat zelfmoordaanslagen resource-intensief zijn voor de taliban en dat potentiële rekruten zowel religieus als ideologisch een diepe overtuiging dienen te bezitten en vertrouwenswaardig moeten zijn. "In addition, Taliban has established a special unit for suicide bombers. Suicide attacks are resource-intensive and Taliban invests a lot in such attacks. It is therefore strongly emphasised that those recruited for suicide assignments have to be trusted. The training will help to provide the suicide bombers with sufficient mental strength to carry out the planned attacks. Religious and ideological conviction is particularly important for those who are chosen for such assignments. Suicide bombers are important in complex, coordinated attacks in, for example Kabul city; the suicide bomber paves the way for sharpshooters in connection with such attacks" (zie toegevoegde landeninformatie aan de blauwe map, document 1, p. 10-11). U zegt dat de taliban zowel in de eerste als de tweede madrassa maar om de twee maanden kwamen spreken over de jihad (zie CGVS, p.21). U vermeldt daarbij ook dat

beide leraren in de madrassa's hier verder geen woord over reppen (zie CGVS, p.15,16 en 22). U geeft aan dat taliban u pas op het moment dat ze u ontvoerden, sprak over de zelfmoordaanslag (zie CGVS, p.26). Uit dit alles blijkt geen langdurige indoctrinatie door de taliban. Ook geeft u zelf aan ideologisch helemaal niet achter het idee van een zelfmoordaanslag te staan. U wenste helemaal geen moslims te vermoorden (zie CGVS, p.27). Verder weet u niet goed waarom u specifiek werd gerekruteerd om een zelfmoordaanslag uit te voeren. U geeft enkel aan dat taliban waarschijnlijk jongens van uw leeftijd hiervoor rekruteerde omdat u gezien uw leeftijd niet meteen zou opvallen bij de autoriteiten (zie CGVS, p.25). Dit alles stemt geenszins overeen met bovenstaande informatie.

Uw verklaringen aangaande uw vrees voor rekrutering door de taliban zijn niet alleen in strijd met de beschikbare informatie, maar bevatten danig veel onaannemelijkheden en vaagheden dat er geen geloof aan gehecht kan worden. U beschrijft dat u getraind werd voor een zelfmoordaanslag gedurende een maand. Maar u bent vaag over wat taliban eigenlijk van u verwachtte. Het ene moment zegt u dat taliban u trainde om explosieven te vervoeren van de ene naar de andere persoon (zie CGVS, p.25 en 26). Nadien zegt u dat taliban u al van het begin zei dat u een zelfmoordaanslag diende uit te voeren (zie CGVS, p.26). Ook werd u niets concreet verteld over wat u juist moest doen, maar diende u kaarten vanbuiten te leren, dit van de districten Imam Sahib en Dasht-e-Archi (zie CGVS, p.27). U moest daarenboven nog gsm-nummers van talibanleden vanbuiten leren (zie CGVS, p.25). Gevraagd of u dan les kreeg over explosieven zelf, antwoordde u negatief en zei u dat de praktische training pas voor later was (zie CGVS, p.25). Het getuigt van opmerkelijk weinig strategisch inzicht van de taliban om u niet specifiek voor een aanslag voor te bereiden, maar u gehele geografische kaarten van districten vanbuiten te laten leren en u zowel voor te bereiden om explosieven rond te brengen als de optie open te houden om u een zelfmoordaanslag te laten plegen. Dat ze dan ook nog geen lessen zouden geven over explosieven zelf, waar u toch mee diende te werken, getuigt niet van het professionalisme waarmee de taliban normaal mee voor de dag komt en is dan ook eerder ongeloofwaardig.

Ook zijn uw verdere verklaringen omtrent de opleiding die u kreeg van taliban weinig doorleefd. Zo weet u de namen of de afkomst van de andere jongens die gerekruteerd werden niet, terwijl u er toch minstens een maand mee hebt samen geleefd (zie CGVS, p.24 en 25). Als uitleg geeft u hiervoor dat de taliban jullie beval om niets aan elkaar te vragen (zie CGVS, p.25). Gezien u een gehele maand elk moment van de dag samen hebt gepend, is het weinig aannemelijk dat u werkelijk niets kan vertellen over de andere jongens met wie u was opgesloten. U zegt dan ook dat u gedurende een maand twee keer per week kaarten vanbuiten moest leren en dat voor de rest taliban bezig was u te overtuigen, door middel van gesprekken (zie CGVS, p.27). Maar meerdere keren gevraagd naar wat taliban dan allemaal tegen u zei teneinde u te overtuigen, komt u niet verder dan de algemene en stereotiepe verwijzing naar jihad waarbij er werd gezegd dat u ongelovigen diende te vermoorden en naar het paradijs ging en video's van zelfmoordaanslagen die getoond werden (zie CGVS, p.25, 26 en 27). Gevraagd naar wat er precies op de video's te zien was, kan u weinig specifiek zeggen (zie CGVS, p.26). Gezien u volgens uw verklaringen gedurende een maand gebrainwasht werd door de taliban, kan er meer gedetailleerdheid verwacht worden in wat taliban zei en deed om u te overtuigen.

Vervolgens dient te worden aangestipt dat de beschrijving die u gaf van uw ontsnapping uit het centrum van de taliban onaannemelijk is. De taliban was volgens uw verklaringen immers al een maand bezig u intensief voor te bereiden en zou juist starten met de praktische opleiding voor het uitvoeren van een zelfmoordaanslag toen ze u lieten gaan (zie CGVS, p.25 en 27). En dit enkel omdat uw vader, die mullah is in het dorp, aan de lokale talibanleider G.M. vroeg om u naar huis te laten komen. Uw vader vertelde de talibanleider dat hij oud was en zich niet goed voelde, en u daarom diende te komen (zie CGVS, p.19, 27 en 28). Geconfronteerd met deze onwaarschijnlijkheid dat taliban u enkel om die reden liet gaan terwijl u net werd klaargestoomd voor het uitvoeren van een aanslag en er een risico was dat u zou verzaken aan uw missie wanneer u huiswaarts zou gaan, kon u enkel antwoorden dat u bewaakt werd tijdens uw tocht naar huis en dat G.M. zich garant had gesteld voor u dat u niet zou ontsnappen en u bij hem moest blijven (zie CGVS, p.27 en 28). Maar iets later geeft u dan weer aan dat uw vader aan G.M. vroeg om u naar huis te laten komen, waarop G.M. zonder meer akkoord ging en enkel zei dat u binnen twee of drie dagen diende terug te komen (zie CGVS, p.28). Dat de taliban u tijdens de voorbereiding van zo'n delicate missie liet gaan enkel omdat uw vader het vroeg met als argument dat hij oud en ziek was, is op zijn minst opmerkelijk. Maar dat G.M. al snel een tweede keer overstag zou gaan en het verzoek van uw vader inwilligde om u zonder meer naar huis te laten, waarbij u de kans kreeg om uw vertrek voor te bereiden, is zonder meer ongeloofwaardig en niet verenigbaar met het doel van uw rekrutering.

Verder voegt u op het einde van het persoonlijk onderhoud op het CGVS plots toe dat er na uw ontsnapping uit het centrum er een aanval plaatsvond van de overheidstroepen op het centrum van de

taliban waarbij twee van uw voormalige lesgevers Hamza en Obaida omkwamen. De taliban beschuldigde u ervan informatie te hebben doorgegeven aan de autoriteiten waardoor de aanval kon plaatsvinden. U zegt dat ze daarom ook dreigbrieven gericht aan u afleverden en u beschuldigden van spionage (zie CGVS, p.29 en 30). Aangezien dit geen onbelangrijk element is in uw relaas, is het opmerkelijk dat u hiervan niets vermeldde tijdens uw persoonlijk onderhoud op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en ook niet oorspronkelijk tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS wanneer u gevraagd wordt uw vluchtmotieven te vertellen. U vertelde dit enkel nadat u specifiek gevraagd werd of er nog andere elementen zijn waarom u niet kan terugkeren naar Afghanistan (zie CGVS, p.29). Gevraagd naar de reden hiervoor, kan u enkel antwoorden dat u op DVZ kort moest zijn en u zich tijdens uw vrije relaas beperkte tot gebeurtenissen die plaatsvonden voor uw vertrek naar het huis van uw nonkel (zie CGVS, p.30). Dit is een eerder povere uitleg, gezien u eerder in het persoonlijk onderhoud het wel al had over gebeurtenissen die plaatsvonden na uw vertrek naar uw nonkel en het zoals eerder gezegd geen onbelangrijk element betreft in uw relaas. Het lijkt er dan ook eerder op dat u uw verklaringen aanpast naargelang het verloop van de bevraging tijdens uw persoonlijk onderhoud(en). Dit is allerm minst coherent te noemen.

Ten slotte benadrukt het Commissariaat-generaal dat uit de beschikbare informatie blijkt dat het loutere feit dat u een Afghaanse man bent op zich niet voldoende is om te besluiten dat u “tot de groep van jongens en mannen die het risico lopen gerekruteerd te worden door een gewapende anti-gouvernementele groepering (AGE’s) of door de Afghaanse Lokale Politie (ALP)” behoort. Om dit risico te kunnen evalueren dienen immers diverse elementen, zoals daar zijn uw regio van herkomst, uw familiale en tribale banden, uw persoonlijke vriendschappen en sociale netwerken, etc. in ogenschouw genomen te worden. Een individuele beoordeling van uw vraag naar internationale bescherming, waarbij u uw vrees voor vervolging in concreto dient aan te tonen, blijft bijgevolg noodzakelijk. Dit wordt overigens bevestigd door UNHCR in de “UNHCR Eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van augustus 2018. Hierin stelt UNHCR dat “depending on the specific circumstances of the case, men of fighting age and children living in areas under the effective control of AGEs, or in areas where pro-government forces, AGEs and/or armed groups affiliated to ISIS are engaged in a struggle for control, may be in need of international refugee protection on the basis of a well-founded fear of persecution at the hands of State or non-State actors for reasons of their membership of a particular social group or other relevant Convention grounds, combined with a general inability of the State to provide protection from such persecution where the actors of persecution are AGEs”.

Zoals uit bovenstaande blijkt kan er dus geen geloof gehecht worden aan u vermeende problemen en de daaruit voortvloeiende vrees ten aanzien van de taliban.

De door u neergelegde dreigbrieven van de taliban zijn derhalve niet in staat de beoordeling van uw verzoek in positieve zin om te buigen. Dergelijke stukken kunnen een asielerelaas slechts staven bij geloofwaardige verklaringen, wat hier niet het geval is gebleken. Daarenboven moet worden vastgesteld dat uit de objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier (COI Focus “Afghanistan – Corruptie en documentenfraude” van 14 januari 2021(update)) blijkt dat in Afghanistan een hoog niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt. Dit geldt zowel voor documenten die van de overheid uitgaan als documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw beweringen te herstellen. De door u voorgelegde taskara bewijst hoogstens uw afkomst, hetgeen in bovenstaande beslissing niet betwist wordt.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de **EASO Country Guidance: Afghanistan** van november 2021 (beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2021.pdf) in rekening genomen.

In de EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Zowel uit de analyse van de situatie als uit de EASO Guidance Note blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

In de loop van 2021 is de situatie in Afghanistan drastisch gewijzigd. In het kader van het Doha-vredesakkoord van 29 februari 2020 tussen de taliban en de Verenigde Staten kondigde deze laatste aan dat ze tegen 1 mei 2021 haar troepen uit Afghanistan zou terugtrekken. Deze datum werd niet gehaald, maar in april 2021 kondigde President Biden aan dat de effectieve terugtrekking rond zou zijn op 11 september 2021. Het voorjaar van 2021 werd gekenmerkt door het geleidelijke vertrek van de internationale troepen en, vanaf mei 2021, een grootschalig offensief van de taliban. Initieel richtte de taliban zich voornamelijk op landelijke gebieden in het noorden van het land, waar de weerstand tegen hen steeds het sterkst is geweest, maar al spoedig werden ook districten in andere delen van het land ingenomen. Vele gebieden werden overgedragen aan de taliban d.m.v. onderhandelingen en nadat strijdkrachten van de toenmalige overheid hun checkpoints en kazernes hadden verlaten en/of overgedragen aan de oprukkende taliban. In de loop van juni versnelde de taliban haar offensief en tegen het einde van de maand controleerde ze om en bij de 160 districten. In juli 2021 zette de taliban haar opmars verder, nam ze een serie strategische grensposten over en vanaf augustus 2021 richtte de taliban zich op de grote steden. Op 6 augustus was Zaranj (Nimroz) de eerste provinciehoofdplaats die in handen van de taliban viel en dit na onderhandelingen met lokale leiders. In de volgende dagen kwamen ook andere grote steden als Kunduz (8 augustus), Pul-i Khomri (10 augustus), Ghazni, Herat (12 augustus), Kandahar, Laskar Gah (13 augustus) en Mazar-i Sharif (14 augustus) onder controle van de taliban. Nadat ook Jalalabad in de ochtend van 15 augustus na onderhandelingen werd overgenomen, reden later die dag talibanstrijders ook de hoofdstad Kabul binnen zonder er verzet aan te treffen. Panjshir, de enige provincie die op de avond van 15 augustus nog niet in handen van de taliban was, werd volgens de taliban op 6 september ingenomen. De leider van de verzetsstrijders rapporteerde dat er nog steeds werd gevochten in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Afghanistan Security Situation** van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, **EASO Afghanistan Security Situation Update** van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf en **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban een belangrijk deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als dusdanig als actor aanwezig zijn. Het verdwijnen van een belangrijke actor uit het conflict draagt mee bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan sterk gedaald. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen onder andere voormalige veiligheids- en overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP en anderzijds van aanslagen door ISKP, vnl. tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die de sjiitische minderheid viseerden en die werden opgeëist door ISKP. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. Op 6 november 2021 rapporteerde UNHCR dat er in 2021 zo'n 681 300 nieuwe intern ontheemden waren in Afghanistan. UNOCHA rapporteerde dat er ongeveer 336 000 intern ontheemden waren in de periode tussen 1 juni en 22 augustus 2021. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden. Zo werden er voor de periode tussen 4 augustus en 18 oktober 2021 zo'n 22 000 intern ontheemden gerapporteerd. Het merendeel van deze intern ontheemden zijn vrouwen en kinderen. Bovendien schatte UNHCR in november 2021 dat er sinds september 2021 zo'n 169 000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er in Afghanistan een sterke daling is van het geweld. Er is een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en de incidenten die zich wel nog voordoen zijn hoofdzakelijk doelgericht van aard. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale

bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag vanuit gegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Hoewel u aangeeft te kampen met psychische moeilijkheden, kunnen uw aangehaalde persoonlijke omstandigheden geen aanleiding geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. U brengt geenszins een hoger niveau van individuele elementen aan die doen besluiten tot het bestaan van een reëel risico in uw hoofde. Uit het attest van uw gedragstherapeut de dato 7 februari 2022 blijkt dat u driemaal een sessie volgde, met name op 08/02/21, 22/02/21 en 08/03/21. Op 22/03/21 werd uw begeleiding stopgezet. Hieruit kan niet afgeleid worden dat er in uw hoofde een persoonlijke omstandigheid bestaat die tot gevolg heeft dat u, in vergelijking met een andere persoon, een verhoogd risico loopt het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Uit de door u neergelegde stukken blijkt niet dat u zich in een dermate psychische gesteldheid bevindt waardoor u in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt evenwel dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire

levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers reeds verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatie-richtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 **kan uitgaan van of veroorzaakt worden door**: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) nietoverheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat **dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden** en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat **gevaaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...)** Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). Het CGVS meent, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat **een algemene preciaire socioeconomische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen**.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, **UN Secretary General, The situation in Afghanistan and its implications for international peace and security** van januari 2022, beschikbaar op https://unama.unmissions.org/sites/default/files/sq_report_on_afghanistan_january_2022.pdf) blijkt dat er een aantal oorzaken zijn van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Enerzijds was er vlak na de machtsovername door de taliban een tijdelijke onderbreking van de internationale hulp en een verstoring van de handel en het banksysteem. Dit resulteerde in een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash. Daarnaast zorgde de aanhoudende droogte voor voedselonzeekerheid en ondervoeding. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Er kan niet gesteld worden dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan te wijten is aan gedragingen van actoren, laat staan een opzettelijk handelen of nalaten van actoren. Veeleer blijkt de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het resultaat van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren.

Uit dit alles dient dan ook te worden besloten dat u de status van subsidiaire bescherming niet kan worden toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

2. Het verzoekschrift

Verzoeker voert in een enig middel een schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Verzoeker citeert de motieven in de bestreden beslissing, aangaande de vaststelling dat gedwongen rekrutering slechts zelden voorkomt. Hij stelt: *“Uit informatie waar verzoeker over beschikt, blijkt evenwel: ‘Veel jongens worden geworven in religieuze scholen, madrasas, in gebieden onder controle van gewapende oppositiegroepen. Minderjarigen vormen in sommige gevechtseenheden de meerderheid van de Taliban-strijders. De Taliban zou bij rekrutering van minderjarigen als restrictie hanteren dat er geen baardloze jongens worden ingelijfd. Gedwongen inlijving of inlijving onder valse voorwendselen komt voor. Al betreft het in Taliban gecontroleerde gebieden niet zo zeer gedwongen inlijving maar een geleidelijk proces waarin jongens in religieuze scholen naast religieuze ook militaire scholing krijgen als voorbereiding op hun inzet als strijder. Armoede, werkloosheid en beperkte toegang tot basisdienstverlening alsook de afwezigheid van sociale bescherming zijn belangrijke redenen waarom kinderen zich aansluiten bij partijen in het conflict.” (Algemeen Ambtsbericht Afghanistan, november 2020). Het CGVS stelt dat het in casu zou gaan om ‘gedwongen rekrutering’. Uit de informatie waar verzoeker over beschikt, blijkt evenwel dat het niet gaat om ‘gedwongen rekrutering’, maar wel om een geleidelijk proces waarin jongens in religieuze scholen naast religieuze ook militaire scholing krijgen als voorbereiding op hun inzet als strijder. Dit gebeurt wel degelijk!”*

Verzoeker citeert de motieven in de bestreden beslissing, aangaande de intensieve opleiding voor zelfmoordaanslagen. Hij stelt *“Verzoeker benadrukt dat hij ook een opleiding had gekregen van een maand. Het gaat om een heel intensieve opleiding”*

Verzoeker citeert de motieven in de bestreden beslissing, aangaande de verklaringen omtrent het verloop van de opleiding. Hij stelt: *“Verzoeker wenst te benadrukken dat er ondertussen al zeer lange tijd voorbij is sedert hij de video's heeft gezien. Het CGVS houdt hier blijkbaar geen enkele rekening mee.”*

Verzoeker citeert de motieven in de bestreden beslissing, aangaande de neergelegde dreigbrieven. Hij stelt dat de commissaris-generaal ook rekening moet houden met schriftelijke bewijsstukken, voordat een beslissing over de geloofwaardigheid wordt genomen. Een schriftelijk stuk mag niet worden genegeerd vanwege het gebrek aan geloofwaardigheid, maar moet worden opgenomen in de beoordeling van deze geloofwaardigheid. Hij verwijst hierbij naar de arresten van het EHRM *“M.A. t. Zwitserland”* en *“I. t. Zweden”*. Tevens verwijst hij naar het standpunt van UNHCR dienaangaande.

In ondergeschikte orde, vraagt verzoeker de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Hij stelt dat *“Hoewel de Taliban vrede en stabiliteit beloven, worden deze beloften met veel scepsis onthaald. Er is immers geen enkele garantie dat de Taliban niet zal terugkeren naar het eerdere schrikbewind, (zie ook Nansen refugee: Volgend verzoek Machtsovername Taliban)”* Hij citeert hierbij nog uit een nieuwsartikel van The New York Times en rapporten van de Danish Immigration Service.

3. Aanvullende nota's

De commissaris-generaal heeft op 5 mei 2023, overeenkomstig artikel 39/76 §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, een aanvullende nota overgemaakt. In de nota, die hij betreft op de beoordeling van artikel 48/4, § 2, b) en c) van de Vreemdelingenwet, worden volgende rapporten genoemd:

- EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022
- COI Focus Afghanistan. Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 13 september 2022
- COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022
- EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022
- EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022,
- EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020,
- EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022

- *EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related and humanitarian developments* van november 2022
- *EUAA Country Guidance: Afghanistan* van januari 2023.

4. Voorafgaand

4.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.2. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het

onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70). De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

4.3. Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

4.4. Wat betreft de bijzondere procedurele noden, wordt in de bestreden beslissing als volgt gesteld: *“Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofde kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt. Hoewel u verklaart te kampen met psychische moeilijkheden en u hier een psycholoog geraadpleegd hebt, blijkt uit het persoonlijk onderhoud op het CGVS dat u in staat bent om gedetailleerde, gestructureerde en chronologische verklaringen af te leggen. Eveneens verliep het persoonlijk onderhoud in normale omstandigheden en maakt u geen melding van specifieke moeilijkheden. Uit het door u neergelegde attest van uw gedragstherapeut de dato 7 februari 2022 blijkt dat u klachten van spanningshoofdpijn, piekergedrag en stress vertoonde. Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen”*. Verzoeker laat deze passage onbesproken en toont niet aan dat hij, in de gegeven omstandigheden, niet volwaardig kon deelnemen aan de procedure om internationale bescherming.

5. De beoordeling

5.1. De beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

5.1.1. Verzoeker vreest bij een terugkeer naar Afghanistan te worden vervolgd door de taliban, naar aanleiding van een poging tot rekrutering voor het verrichten van een zelfmoordaanslag, waarna verzoeker erin slaagde zijn opleiding te ontvluchten. Voor een verdere samenvatting van het vluchtrelaas verwijst de Raad naar het gestelde in het feitenrelaas, dat door verzoeker niet wordt betwist.

5.1.2. Wat betreft de neergelegde stukken, wijst de Raad erop dat verzoeker zijn taskara heeft overgemaakt. Deze taskara vormt hoogstens een bewijs van verzoekers identiteit en nationaliteit, maar heeft geen uitstaans met de vluchtmotieven. Verder heeft verzoeker twee dreigbrieven van de taliban overgemaakt. Vooreerst dient te worden vastgesteld dat geenszins kan worden nagegaan of deze stukken daadwerkelijk werden opgesteld door de taliban. Verder kan worden opgemerkt, zoals de commissaris-generaal ook terecht stelde, dat verzoeker bij zijn gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) geen enkele melding heeft gemaakt van de aanval van de Afghaanse overheid op de taliban, naar aanleiding waarvan verzoeker werd beschuldigd van het doorspelen van informatie aan de overheid en naar aanleiding waarvan voormelde dreigbrieven werden opgesteld. Ook tijdens zijn vrij relaas bij het CGVS heeft verzoeker hiervan geen melding gemaakt. Verzoeker maakt hiervan slechts melding op het

einde van zijn persoonlijk onderhoud, wanneer hem gevraagd word of hij nog andere redenen heeft om niet terug te keren naar Afghanistan. De commissaris-generaal stelt terecht: *“Aangezien dit geen onbelangrijk element is in uw relaas, is het opmerkelijk dat u hiervan niets vermeldde tijdens uw persoonlijk onderhoud op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en ook niet oorspronkelijk tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS wanneer u gevraagd wordt uw vluchtmotieven te vertellen. U vertelde dit enkel nadat u specifiek gevraagd werd of er nog andere elementen zijn waarom u niet kan terugkeren naar Afghanistan (zie CGVS, p.29). Gevraagd naar de reden hiervoor, kan u enkel antwoorden dat u op DVZ kort moest zijn en u zich tijdens uw vrije relaas beperkte tot gebeurtenissen die plaatsvonden voor uw vertrek naar het huis van uw nonkel (zie CGVS, p.30). Dit is een eerder povere uitleg, gezien u eerder in het persoonlijk onderhoud het wel al had over gebeurtenissen die plaatsvonden na uw vertrek naar uw nonkel en het zoals eerder gezegd geen onbelangrijk element betreft in uw relaas. Het lijkt er dan ook eerder op dat u uw verklaringen aanpast naargelang het verloop van de bevraging tijdens uw persoonlijk onderhoud(en). Dit is allerm minst coherent te noemen.”*

5.1.3. In navolging van de commissaris-generaal, dient de Raad verder te wijzen op objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier waaruit blijkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse ‘officiële’ documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. In navolging van de commissaris-generaal, stelt de Raad dan ook vast dat de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief is, (zie AD, map “Landeninformatie”, COI Focus “Afghanistan. Corruptie en documentenfraude” van 14 januari 2021 (update)). Er wordt in deze aan herinnerd dat de commissaris-generaal, en bijgevolg ook de Raad, de voorgelegde stukken absolute bewijswaarde mogen ontzeggen wanneer deze onvoldoende garanties bieden op het vlak van authenticiteit (zie RvS 27 februari 2001, nr. 93.591). Bij verwerping van de aangebrachte stukken, dient de commissaris-generaal noch de Raad aan te tonen dat ze vals zijn, maar volstaat het duidelijk aan te geven waarom deze stukken naar hun oordeel geen of onvoldoende bewijswaarde bezitten, *quod in casu* (RvS 18 juni 2004, nr. 132.669; RvS 7 oktober 2003, nr. 123.958; RvS 18 juni 2003, nr. 120.714).

5.1.4. Hoewel verzoeker zich aldus wel enigszins heeft ingespannen om documentaire bewijzen voor te leggen, moet de Raad vaststellen dat de voorgelegde stukken wegens hun inhoud en relatieve bewijswaarde op zich niet volstaan om de waarachtigheid en de gegrondheid van het vluchtrelaas en de voorgehouden vervolgingsfeiten vast te stellen. Dat de voorgelegde documenten een beperkte bewijswaarde hebben, betekent echter niet dat met deze documenten geen enkele rekening moet worden gehouden tijdens het onderzoek naar de relevante elementen van het beschermingsverzoek. Deze documenten maken deel uit van een integrale geloofwaardigheidsbeoordeling. Ze moeten dan ook worden beoordeeld en gewogen binnen het geheel van alle relevante verklaringen, stukken en landeninformatie. De Raad zal dus nagaan of verzoekers verklaringen voldoende coherent, volledig, doorleefd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van zijn vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met het land van herkomst en in samenhang met voorgelegde documenten, geloofwaardig kunnen worden geacht en blijf geven van een gegronde vrees voor vervolging.

5.1.5. De commissaris-generaal oordeelt in de bestreden beslissing dat geen geloof kan worden gehecht aan het voorgehouden vluchtrelaas, op grond van de volgende overwegingen:

- (a) de verklaringen omtrent de wijze waarop de taliban jongens rekruteerden in verzoekers regio is merkwaardig, waarbij (i) iedereen verplicht naar de madrassa moest gaan, de taliban om de twee maanden langskwam om te praten over dingen en verzoeker geen idee had of mensen werden meegenomen; (ii) verzoeker op een dag gewoonweg werd meegenomen, zonder iets te zeggen; (iii) de verklaring dat er aldus sprake is van gedwongen rekrutering vindt geen steun in de beschikbare landeninformatie, waaruit blijkt dat gedwongen rekrutering eerder zelden voorkomt omdat de taliban voldoende vrijwilligers heeft zeker in gebieden met een grote Pashtoun gemeenschap, vanwege het heersende onveiligheidsgevoel sinds 2014 en vanwege het verdwijnen van verscheidende jobs sinds de terugtrekking van de internationale groepen, waarbij de taliban hun strijders een loon uitkeren; (iv) de taliban focussen zich bij een gedwongen rekrutering op specifieke profielen die een meerwaarde voor de strijd kunnen vormen, zoals mensen met een militaire achtergrond of specifieke vaardigheden, die verzoeker niet verklaarde te hebben; (v) verzoeker geen specifieke reden aangeeft waarom juist hij werd gerekruteerd en hij ook geen weet heeft van andere dorpelingen die gedwongen gerekruteerd werden of er vrijwillig bij zijn gegaan;
- (b) verzoeker verklaart te zijn gerekruteerd voor het plegen van een zelfmoordaanslag, waarbij (i) zelfmoordaanslagen resource-intensief zijn voor de taliban; (ii) potentiële rekruten zowel religieus als

ideologisch een diepe overtuiging moeten hebben en vertrouwenswaardig moeten zijn; (iii) de taliban in verzoekers madrassa's slechts om de twee maanden kwamen praten over de jihad en pas op het moment dat ze verzoeker ontvoerden spraken over een zelfmoordaanslag; (iv) er aldus geen langdurige indoctrinatie door de taliban gebeurde; (v) verzoeker zelf aangaf dat hij ideologisch helemaal niet achter het idee van een zelfmoordaanslag staat;

(c) de verklaringen over de rekrutering bevatten veel onaannemelijkheden en vaagheden, waarbij (i) de wijze waarop de taliban verzoeker opleidden blijkt geeft van weinig strategisch inzicht dat niet getuigt van het professionalisme waarmee de taliban normaal voor de dag komt; (ii) verzoeker niets weet over de andere jongens die gerekruteerd werden, niettegenstaande dat zij gedurende een maand hebben samengeleefd; (iii) verzoeker niet verder komt dan het stereotiep en vaag verklaren dat de taliban hem aansprak over de jihad, dat hij ongelovigen moest vermoorden om naar het paradijs te gaan en dat hem video's van zelfmoordaanslagen werden getoond, maar hij kan niets over deze video's zeggen; (iv) er kan worden verwacht dat verzoeker meer gedetailleerde verklaringen kan afleggen indien hij gedurende een maand gebrainwasht werd door de taliban;

(d) de beschrijving van de ontsnapping uit het trainingscentrum is weinig aannemelijk, waarbij (i) verzoeker, ten midden in de intensieve training, werd toegestaan om naar huis terug te keren, alleen maar omdat zijn oude en zieke vader hierom vroeg; (ii) er was een risico dat verzoeker zou verzaken aan zijn missie wanneer hij huiswaarts zou gaan, waarbij de verklaring dat hij werd vergezeld door G.M., die zich garant stelde, niet kan overtuigen omdat G.M. hem vervolgens op een eenvoudig verzoek van zijn vader toeliet om onbegeleid huiswaarts te keren, met de instructie zich binnen twee of drie dagen opnieuw aan te melden;

(e) verzoeker vermeldde de aanval van de overheidstroepen op het centrum van de taliban slechts op het einde van zijn persoonlijk onderhoud, niettegenstaande dat dit een belangrijk element in zijn vluchtrelaas betreft, waarbij de verklaring dat hij eerst enkel sprak over gebeurtenissen voor zijn verblijf bij zijn oom niet kan overtuigen;

(f) het loutere feit een Afghaanse man te zijn volstaat niet om te besluiten dat verzoeker behoort tot de "groep van jongens en mannen die het risico lopen gerekruteerd te worden door een gewapende anti-gouvernementele organisatie (AGE's) of door de Afghaanse lokale politie (ALP), waarbij een individuele beoordeling van de vraag naar internationale bescherming vereist blijft.

5.1.6. In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent alsook draagkrachtig. Het komt de verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen.

5.1.7. De Raad stelt vast dat verzoeker er in voorliggend verzoekschrift niet in slaagt om voormelde motieven uit de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen.

5.1.8. De Raad treedt de commissaris-generaal bij in zijn beoordeling dat *"Uit deze informatie, waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt immers dat het conflict in Afghanistan intensiever is geworden sinds het vertrek van de International Security Assistance force (ISAF) in 2014 (zie "landeninformatie", document 1, p.7 en document 2, p.7-9). Hierdoor nam het onveiligheidsgevoel onder Afghaanse burgers toe en het vertrouwen in de Afghaanse overheid af waardoor meer Afghanen zich spontaan aansloten bij de taliban (zie "landeninformatie", document 1, p.8). Deze vaststelling is zeker van kracht in districten met een grote Pashtun aanwezigheid, zoals in uw district Dasht-e-Archi het geval is. Bovendien verdwenen door het vertrek van de internationale troepen verscheidene jobs in Afghanistan. Aangezien de taliban hun strijders een loon uitbetaalde, werd het nog aantrekkelijker voor Afghanen om zich bij de taliban te voegen (zie "landeninformatie", document 1, p.12, 14). Gezien het ruime aanbod van vrijwillige strijders moest de taliban minder Afghanen dwingen om hen te voegen. Er is dus geen sprake van systematische gedwongen rekrutering zoals u verklaart (zie "landeninformatie", document 1, p.19). Gedwongen rekrutering gebeurt slechts per uitzondering en hierbij focust de taliban zich op specifieke profielen die een meerwaarde voor hun strijd kunnen vormen zoals mensen met een militaire achtergrond of specifieke vaardigheden (zie "landeninformatie", document 1, p.8, 9, 12, 14)."* Verzoeker verwijst naar landeninformatie waarin wordt beschreven dat gedwongen rekrutering voorkomt, doch noch de commissaris-generaal, noch de Raad betwisten dat gedwongen rekrutering bestaat. Wel wordt terecht aangegeven dat dit niet de gebruikelijke rekruteringswijze van de taliban betreft. Dit wordt bovendien in het door verzoeker geciteerde Algemeen Ambtsbericht ook aangegeven, waar er wordt gesteld dat rekrutering in door de taliban gecontroleerde gebieden niet zozeer gedwongen is, waarbij er eerder sprake is van een geleidelijk proces waarin jongens in religieuze scholen ook militaire opleiding krijgen, als voorbereiding op hun inzet als strijders en waarbij armoede, werkloosheid en beperkte toegang tot basisdienstverlening, alsook de afwezigheid van sociale bescherming belangrijke redenen zijn waarom

jongeren zich aansluiten. Door te benadrukken dat de taliban aldus via religieuze scholen kinderen geleidelijk aan voorbereiden op hun inzet als strijders, brengt verzoeker de gedane beoordeling niet aan het wankelen. Dat de taliban zich richt tot de madrassa's, om van hieruit jongeren te trachten te indoctrineren en voor te bereiden om zich vrijwillig aan te sluiten bij de taliban, wordt noch door de commissaris-generaal noch door de Raad betwist. *In casu* houdt verzoeker evenwel voor dat de taliban verder ging dan de gebruikelijke pogingen tot geleidelijke indoctrinatie, waarbij zij verzoeker individueel viseerden en zonder meer meenamen en dwongen om zich bij hen aan te sluiten.

5.1.9. De commissaris-generaal heeft hierbij ook terecht gewezen op de specificiteit van de gedwongen rekrutering met het oog op het plegen van een zelfmoordaanslag. De commissaris-generaal stelt op pertinente wijze vast dat: *"Uit onderstaande quote uit bijgevoegd rapport blijkt dat zelfmoordaanslagen resource-intensief zijn voor de taliban en dat potentiële rekruten zowel religieus als ideologisch een diepe overtuiging dienen te bezitten en vertrouwenswaardig moeten zijn. "In addition, Taliban has established a special unit for suicide bombers. Suicide attacks are resource-intensive and Taliban invests a lot in such attacks. It is therefore strongly emphasised that those recruited for suicide assignments have to be trusted. The training will help to provide the suicide bombers with sufficient mental strength to carry out the planned attacks. Religious and ideological conviction is particularly important for those who are chosen for such assignments. Suicide bombers are important in complex, coordinated attacks in, for example Kabul city; the suicide bomber paves the way for sharpshooters in connection with such attacks"* (zie toegevoegde landeninformatie aan de blauwe map, document 1, p. 10-11). U zegt dat de taliban zowel in de eerste als de tweede madrassa maar om de twee maanden kwamen spreken over de jihad (zie CGVS, p.21). U vermeldt daarbij ook dat beide leraren in de madrassa's hier verder geen woord over repten (zie CGVS, p.15,16 en 22). U geeft aan dat taliban u pas op het moment dat ze u ontvoerden, sprak over de zelfmoordaanslag (zie CGVS, p.26). Uit dit alles blijkt geen langdurige indoctrinatie door de taliban. Ook geeft u zelf aan ideologisch helemaal niet achter het idee van een zelfmoordaanslag te staan. U wenste helemaal geen moslims te vermoorden (zie CGVS, p.27). Verder weet u niet goed waarom u specifiek werd gerekruteerd om een zelfmoordaanslag uit te voeren. U geeft enkel aan dat taliban waarschijnlijk jongens van uw leeftijd hiervoor rekruteerde omdat u gezien uw leeftijd niet meteen zou opvallen bij de autoriteiten (zie CGVS, p.25). Dit alles stemt geenszins overeen met bovenstaande informatie." Door louter te poneren dat hij gedurende een maand een opleiding kreeg, die heel intensief was, brengt hij de voorgaande beoordeling niet aan het wankelen, noch brengt hij hiermee een element aan dat een andere beoordeling toelaat.

5.1.10. Ook wat betreft de gebrekkige verklaringen omtrent het verloop van de opleiding en de omstandigheden binnen het trainingscentrum, treedt de Raad de commissaris-generaal bij in zijn beoordeling, met name: *"Ook zijn uw verdere verklaringen omtrent de opleiding die u kreeg van taliban weinig doorleefd. Zo weet u de namen of de afkomst van de andere jongens die gerekruteerd werden niet, terwijl u er toch minstens een maand mee hebt samen geleefd* (zie CGVS, p.24 en 25). *Als uitleg geeft u hiervoor dat de taliban jullie beval om niets aan elkaar te vragen* (zie CGVS, p.25). *Gezien u een gehele maand elk moment van de dag samen hebt gespendeerd, is het weinig aannemelijk dat u werkelijk niets kan vertellen over de andere jongens met wie u was opgesloten. U zegt dan ook dat u gedurende een maand twee keer per week kaarten vanbuiten moest leren en dat voor de rest taliban bezig was u te overtuigen, door middel van gesprekken* (zie CGVS, p.27). *Maar meerdere keren gevraagd naar wat taliban dan allemaal tegen u zei teneinde u te overtuigen, komt u niet verder dan de algemene en stereotiepe verwijzing naar jihad waarbij er werd gezegd dat u ongelovigen diende te vermoorden en naar het paradijs ging en video's van zelfmoordaanslagen die getoond werden* (zie CGVS, p.25, 26 en 27). *Gevraagd naar wat er precies op de video's te zien was, kan u weinig specifiek zeggen* (zie CGVS, p.26). *Gezien u volgens uw verklaringen gedurende een maand gebrainwasht werd door de taliban, kan er meer gedetailleerdheid verwacht worden in wat taliban zei en deed om u te overtuigen."* Het louter wijzen op enig tijdsverloop sinds het bekijken van voormelde video's, volstaat niet als verschoning voor zijn gebrekkige verklaringen dienaangaande. Er kan worden verwacht dat het moeten bekijken van video's waarin zelfmoordaanslagen worden getoond, en dit ter voorbereiding van het tegen zijn zin plegen van een eigen zelfmoordaanslag, een zodanige indruk nalaat dat verzoeker in staat is om hier ook enkele jaren na het bekijken ervan enigszins gedetailleerde verklaringen af te leggen. De Raad wijst er bovendien op dat de motivering als geheel moet worden gelezen en niet als samenstelling van componenten die elk op zich een beslissing kunnen dragen. Zo gaat verzoeker geenszins in op de pertinent vaststelling dat verzoeker werkelijk niets kan vertellen over de andere jongens met wie hij gedurende een volledige maand werd opgesloten en dat zijn verklaringen omtrent de gesprekken met de taliban slechts beperkt zijn tot vage en stereotiepe verwijzingen naar de jihad en het vermoorden van ongelovigen om naar het paradijs te kunnen gaan. Opnieuw benadrukt de Raad dat de opsluiting in het trainingscentrum, om te worden opgeleid tot zelfmoordterrorist, een zodanig sleutelelement in zijn vluchtrelaas betreft en een zodanige

indruk op verzoeker moet hebben nagelaten, dat kan worden verwacht dat hij hier meer gedetailleerde verklaringen over kan verschaffen. Minstens toont verzoeker, door louter te wijzen op het tijdsverloop, niet aan waarom dit niet zou kunnen worden verwacht.

5.1.11. Het geheel aan documenten en verklaringen van verzoeker in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang alsook in het licht van de algemene situatie in Afghanistan, acht de Raad de voorgaande bevindingen voldoende determinerend om te besluiten dat verzoeker niet aannemelijk maakt Afghanistan te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging door de taliban. Uit wat voorafgaat is gebleken dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers voorgehouden problemen. Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoeker. Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

5.1.12. Waar verzoeker nog wijst op een leven onder talibanbewind, wijst de Raad er nog op dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de sharia wordt ingevoerd en geïmplementeerd en lijfstraffen, willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaatsgrijpen, doch niet dat er sprake is van een situatie waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Een individuele beoordeling blijft bijgevolg noodzakelijk. Door aldus louter te verwijzen naar algemene informatie, toont verzoeker geen persoonlijke vervolgingsvrees aan.

5.1.13. De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

5.2. De beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

5.2.1. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2. Ernstige schade bestaat uit:

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

Dit artikel vormt de omzetting van de artikelen 2 (f) en 15 van de richtlijn 2011/95/EU (voorheen de oude artikelen 2(e) en 15 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming).

Uit dit artikel volgt dat verzoeker, opdat hij nood heeft aan de subsidiaire beschermingsstatus, bij terugkeer naar het land van herkomst een *“reëel risico”* loopt. Het risico moet echt zijn, en dus werkelijk en niet hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip *“ernstige schade”* door drie onderscheiden situaties te voorzien.

5.2.2. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, volstaat de vaststelling dat verzoeker op deze grond geen subsidiaire bescherming vraagt

5.2.3. Artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG (heden de richtlijn 2011/95/EU).

Het begrip “ernstige schade” in dit artikel heeft betrekking “op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, sub b van de richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling. Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “Country Guidance: Afghanistan” van EUAA van januari 2023 (p. 111: “*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.*”).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, in casu de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door de commissaris-generaal, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig waren, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperioden, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

5.2.4. Verzoeker brengt geen elementen aan die tot een andersluidende conclusie kunnen leiden.

5.2.5. Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geviseerd of dat hij behoort tot een groep van geviseerde personen; hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

5.2.6. Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

5.2.7. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviseerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en de *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvooien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen. Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers.

Volgens de UCDP-gegevens gaat het in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 om 925 veiligheidsincidenten, *i.e. 'incidents with at least one recorded fatality'*, over het hele land waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panshir (79) (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122-123).

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2 106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke en 1 406 gewonden), voornamelijk ten gevolge van aan ISKP toegeschreven IED's - aanvallen en *'unexploded ordnance'*, wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA *Afghanistan. Security Situation*, augustus 2022, p. 62).

De VN *Human Rights Council* stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal *'armed clashes'*, luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

ACLED documenteerde 2 635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 - 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als "gevechten", 994 als "geweld tegen burgers", en 477 als "explosies/geweld op afstand" (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (COI *Query Afghanistan*, november 2022, p. 10).

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de Taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 124).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023.

5.2.7. Verzoeker is afkomstig uit de provincie Kunduz. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het geweld aldaar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan individuele elementen vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023. Verzoeker maakt geen gewag van individuele elementen om aan te nemen dat hij een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid bij terugkeer naar Afghanistan.

5.2.8. Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

5.3. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

5.4 . Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien juni tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. N. DENIES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. V. LAUDUS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

V. LAUDUS

N. DENIES